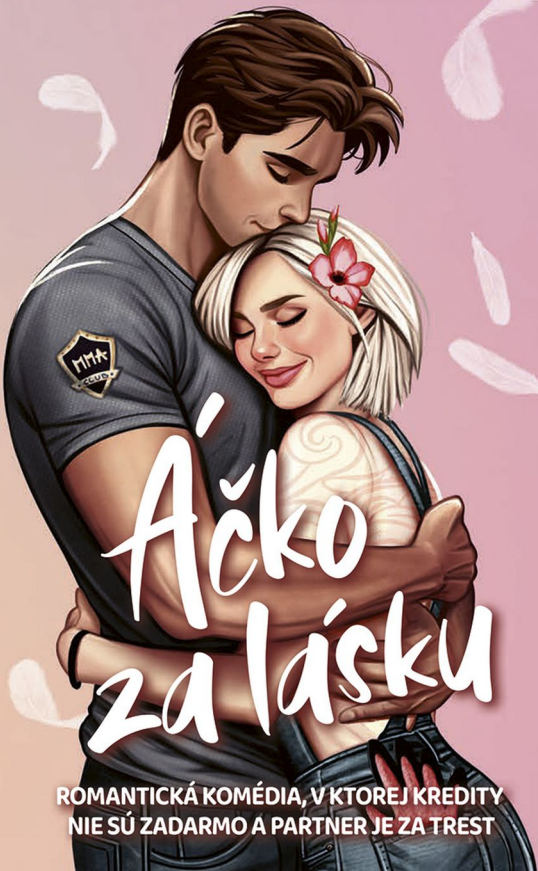

NATALI
FOX

IVETA
PERNIŠOVÁ

Ačko za lásku

ROMANTICKÁ KOMÉDIA, V KTOREJ KREDITY
NIE SÚ ZADARMO A PARTNER JE ZA TREST

YOLIA

**NATALI
FOX**

**IVETA
PERNIŠOVÁ**

Áčko za lásku

YOLi

Copyright © 2025 by Natali Fox, Iveta Pernišová
Cover design © 2025 by Michaela Vysloužilová
Cover illustrations © 2025 by Ivana Zimanová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0574-7

*Všetkým, ktorí našli odvahu postaviť sa
za seba – a aj tým, ktorí ju ešte len hľadajú.*

Maia

„Doriti aj s upotenými futbalistami!“

Riki opäť vytiahla dezinfekčný gél a agresívne si ho natierala na dlane až po zápästia. Tvárila sa pri tom veľmi sústredene a rozhodovala sa, či si nanesie aj druhú vrstvu alebo postačí iba jedna. Tento mesiac minula už dve fľaštičky. Na narodeniny jej ich kúpim aspoň desať, nech má zásoby.

„Skús zadržať dych,“ zamrmlala som tichšie, aby nás nepočuli chalani za nami.

V prednáškovej sále to šumelo, no ani tak som sa necítila najpríjemnejšie pri predstave, že by sa k nim doniesli naše slová.

„Počas celej prednášky?“

„Tak dýchaj ústami,“ skúsila som ešte.

„Už toto nevládam,“ zašomrala a šmarila gél do kabelky, aby vzápätí vytasila parfum, ktorý natriekala na kúsok vreckovky a tú si priložila k nosu.

Zadržiavala som smiech a ona slzy zúfalstva. Bolo mi jej trochu ľúto, na pachy bola extrémne citlivá. Stavila by som sa, že v minulom živote zrejme bola jazvečíkom alebo iným poľovným psom.

„Chceš aj ty?“ ponúkla mi druhú vreckovku.

„Nie, zvládnem to.“

„Sprcha im nič nehovorí.“

„Myslím, že iba jednému konkrétnemu,“ zaškerila som sa na ňu, a keď sa nám stretli pohľady, vybuchli sme do smiechu, ktorý však vzápätí skrotil príchod vyučujúcej – doktorky Swanovej.

„Dobrý deň, moji milí,“ zašveholila, keď ladne priplávala ku katedre, na ktorú zložila knihy a notebook. „Vítam vás na predmete Psychológia osobnosti.“

Popravila si hranaté okuliare a po každom z nás prešla pohľadom, čo chvíľku trvalo, keďže sála bola obrovská. S Riki sme sedeli uprostred tretieho radu s dobrým výhľadom, ale zároveň ďaleko od okien a sviežeho vzduchu. Riki ju sústredene počúvala, no krčila pri tom nosom.

„Vidím, že sme sa tu stretli opäť v hojnom počte a po-daktorých poznám z minulého semestra zo *Všeobecnej psychológie*.“

Nakrátko sa odmlčala, asi čakala súhlasné mrmlanie, bola však nekresťansky skorá hodina na to, aby z nás čosi také vydolovala.

„Nuda,“ šepol chalan za mnou a vzápätí sa trápne rozrehtal, hoci tlmene, takže sa to nedonieslo až k Swanovej.

„Drž hubu!“ zavrčala si Riki sama pre seba. Kopla som ju pod lavicu. „Čo? Aj sprcha ho nudí?“

Vtedy som sa zaprisahala, že si nabudúce nájdeme miesta až po tom, čo sa usadí tento smradľoch za nami.

„Moji drahí,“ predniesla Swanová s pátosom a začala sa prechádzať pomedzi lavice. „Keďže ste tu z rôznych fakúlt a študijných programov, každého hodnotím inak. Nič sa však nezmenilo na tom, že študenti filozofickej aj pedagogickej fakulty musia absolvovať záverečný test a vypracovať priebežnú seminárnu prácu. Pravdaže, budem hodnotiť aj dochádzku. Dochádzku vás všetkých,“ zdôraznila. „Mô-

žete vymeškať maximálne tri prednášky bez udania dôvodu, inak pôjdu body dole. Všetko vám detailnejšie príde do mailov. Čo sa týka ostatných fakúlt, ak máte tento predmet povinný, platí to, čo som povedala. Ak ho máte ako výberový, stačí vám dochádzka a seminárna práca, len budete mať na výber iné témy.“

Sálou sa prehnala vlna vravy a akýsi chalan vzadu dokonca nadšene zatlieskal. Samozrejme, určite to bol niekto z fakulty športu. Väčšina z nich boli ulievači, ktorí si iba prišli nahnať lacné kredity. Aj minulý semester som ich stretávala na prednáškach a o úprimnom záujme o vzdelanie nemohlo byť ani reči. Bolo to však pochopiteľné, trénovali najmä telo, myseľ bola druhoradá.

„Ale,“ pokračovala Swanová a ako víla sa presunula späť ku katedre, cestou jej povievali pramene plavých vlasov. Vzala hárky papierov a zverila ich dvom študentkám vpredu. „Je tu ešte jedna úloha. Bude povinná pre každého jedného z vás.“

Riki spozornela. Videla som, ako sa narovнала. Aj ja som sa zahniezdila, zvedavá, o čo ide. Jedna staršia študentka nám prezradila, ako táto prednáška zvyčajne prebieha, no žiadne hárky ani nič pre *každého* nespomínala.

Pristál predou mnou hárok papiera. Automaticky som vzala pero a čakala na pokyny.

„Každý z vás sa zúčastní na projekte. Do horného ľavého rohu napíšete svoj pseudonym, akékoľvek slovo vám napadne. Potom uveďte aspoň päť charakteristík, ktoré vás vystihujú. Tri z nich musí spoločnosť vnímať ako pozitívne, dve negatívne alebo minimálne sporné. Potom napíšete tri záľuby. Môže to byť čokoľvek, čo vás baví, a ideálne niečo, čo je vám naozaj srdcu blízke. Buďte úprimní, nevymýšľajte si. Prosím, máte desať minút, potom mi papiere odovzdajte a dostanete ďalšie inštrukcie.“

Vypukol virvar. Riki si prehodila kader dlhých čiernych

vlasov na chrbát, zhrbila sa a začala oduševnene čmárať. Nakúkala som jej ponad plece.

„Ty nie si veľmi priateľská k iným ľuďom,“ podotkla som.

Mykla plecami a vtiahla do seba poriadnu dávku vône z vreckovky. Vyzeralo to, akoby si niečo šľahla, pretože sa vzápätí celá uvoľnila. „To ona nevie.“

„Na čo to vlastne chce a ešte k tomu anonymne?“ zamrm-lala som si popod nos, no dlhšie som neotáľala a takisto som sa do toho pustila.

Rozhodla som sa byť úprimná, aspoň do takej miery, ako dokážem, keďže samých seba vždy vnímame skreslene. Starí rodičia by o mne možno povedali niečo úplne iné. Opý-tam sa ich, len čo dorazím domov.

Napísala som o sebe prívlastky ako *ambiciózna, vytrvalá, priamočiara*. A ešte dva menej žiaduce *pedantná a prisna*. Do horších som zachádzať nechcela, Swanová naozaj nemusí vedieť všetko.

„Gladiola ako pseudonym?“ pozastavila sa pobavene Riki, keď nakukla do môjho zoznamu a uznanlivo prikývla. „No tie vlastnosti si celkom trafila. Ešte by som dala *fanatická záhradkárka*.“

Capla som ju papierom po hlave. „Dala som, že ma baví práca v záhrade, čo je vlastne záľuba, a nemôžem napísať dvakrát to isté. A nie som fanatická, iba zanietená.“

„Však každý to volá po svojom.“

„A ty čo?“ vzala som jej hárok skôr, než mi v tom stihla zabrániť. „Priateľská, zdvorilá, rešpektujúca?“ Pomaly som na ňu presunula pohľad, ktorým som jej hovorila, či sa nezrazila s koňom. Ľahostajne mykla plecami. „Ešte dopíš, že si reinkarnová Matka Tereza a tvoja záľuba sú pravidelné návštevy kostola.“

Papier som jej vrátila. S tým, čo napísala, bola očividne spokojná. Párkrát ho ešte prebehla očami, ale už nič

nezmenila. Ktovie, čo s tým Swanová ďalej plánovala, aby sa to Riki ešte nevypomstilo.

Medzi svojimi záľubami som uviedla záhradu, divadlo a knihy, hoci to posledné bolo neuveriteľne vágne, nič iné mi však nenapadlo.

„Táááák,“ zaspievala Swanová a rozžiarené na všetkých pozrela. „Odovzdajte mi svoje výtvory, nech vám dám posledné pokyny.“

Mnohí si zvedavo šepkali a hundrali. Riki znovu pokrčila nos a obzrela sa ponad plece na chalana za nami, pretože ten sa postavil, aby čosi povedal kamošovi vo vedľajšej lavici, a k nám privialo nový závan spoteného tela.

„Prisahám, že mu kúpim dezodorant!“ zatiahla a pozrela na hodinky. „Nech sa už toto utrpenie skončí!“

Swanová si hácky bezpečne uložila do dosiek. „Dúfam, že každý z vás uviedol pseudonym. Možno sa pýtate, prečo som ho vyžadovala. Tento projekt je unikátny v tom, že ho robím prvýkrát, a sama som zvedavá na výsledky. Do budúcej hodiny vytvorím dvojice na základe vašich odpovedí. Roztriedim vás bez toho, aby som vedela, o koho ide, a to iba podľa povahových vlastností a záľub, ktoré ste napísali. Verím, že úprimne, ako som vás žiadala, pretože počas celého semestra sa budete so svojím vybraným dvojčaťom stretávať a spoznávať.“

Riki padla sánka a ja som ju šokovane schytila za plece. Dobré sme počuli? Budeme tvoriť akési pofidérne dvojice s niekým cudzím? A akým spôsobom sa akože máme spoznávať?

„Utište sa, prosím,“ chlácholila všetkých zastretým hlasom, takže som ju ledva počula, no urputne som napínala sluch, len aby mi nič neuniklo.

„To je blbosť!“ zaznelo zozadu, s Riki sme sa ako na povel obzreli.

Zrak mi padol na vysokého chalana s vlasmi špinavej

blond farby, ktorý sa tváril, akoby prehltol muchu. Jeho veľké blankytné oči ako majáky priťahovali pozornosť. Dve dievčatá od vedľajšej lavice sa rozchichotali a poškuľovali po ňom aj po jeho kamošovi, ktorý mal práve hlavu zaborenú v dlaniach. Buď zadržiaval smiech, alebo proste spal.

„Sliepky,“ zahundrala Riki.

Prisahám, že dnes ráno neraňajkovala.

„Môže sa vám to zdať ako blbosť,“ povedala pokojne Swanová, pričom prešla do pološepotu, až sme sa s Riki automaticky naklonili vpred, „ale bez tej blbosti neabsolvujete predmet. Nie je to nič náročné, jednoducho sa raz alebo dvakrát týždenne stretnete a spoznáte svoje záľuby. Výstupom bude správa, ktorú odovzdá jeden z vás raz za dva týždne, a doložíte aj fotografie, ako sa navzájom oboznamujete so svojimi aktivitami. Napríklad,“ náhodne vybrala jeden papier, „bicyklovanie, rybárčenie a bary. V tomto prípade budem očakávať fotky cyklistov alebo váš úlovok,“ usmiala sa doširoka a polovica sály vybuchla do smiechu.

„Alebo fotky ožratých ľudí,“ doložila Riki pobavene.

„Vidíte, aj sa zabavíte. Verím, že si to všetci užijeme. Máte nejaké otázky?“

„Áno, ja,“ ozvala sa naša spolužiačka Tess a hlasno praskla bublinu zo žuvačky. Vždy ju oduševnene premieľala v ústach ako krava na pastve, ale inak to bola milá baba. „Ak je moja záľuba niečo, čo vykonávam doma, mám dakoho cudzieho vziať k sebe?“

„Sex!“ vykrikol ktosi a zamaskoval to predstieraným kašľom, za čo si od Tess vyslúžil zdvihnutý prostredník.

„Prosím, nie sme v krčme,“ snažila sa skrotiť atmosféru Swanová a pristúpila až k našej lavici, o ktorú sa oprela rukou. „Určite sa budete vedieť vynájsť, a ak je to niečo veľmi špecifické, môžeme sa o tom súkromne porozprávať. Nejakú sa dohodneme. Nechcem, aby ste sa cítili neprijemne.“

Ukradomky som pozrela na Riki, ktorá sa už zase mra-

čila. Swanovú prebodávala takým škaredým pohľadom, až som čakala, kedy sa jej začne čkať.

„Ak máte otázky, môžete ma hneď po jednej hodine popoludní navštíviť v kabinete. Ak nie, uvidíme sa vo štvrtok. Nadnes je to odo mňa všetko. Mail s pokynmi na úspešné zvládnutie tohto predmetu očakávajte čoskoro.“

Swanová sa na mňa a Riki milo usmiala, asi preto, lebo sme k nej boli najbližšie, a vzdialila sa.

„Je to v háji!“ zaúpela Riki, keď sme sa hrnuli von zo sály.

„To dáme,“ ubezpečila som ju, no i ja som trochu zapochybovala.

Toto nebola obyčajná skúška, nestačilo sa naučiť odpovede a poučky. Mala som niekoho spoznať. Niekoho cudzieho! Nechájala som, čo tým Swanová sleduje, ale zrejme v tom zohrával úlohu jej výskum, ktorý mala rozbehnutý už od začiatku školského roka.

„Ty to nechápeš, Maia! Napísala som samé somariny. Ako mám niekomu ukázať záľubu v korčuľovaní, keď som to nikdy nerobila?“

„Vidíš, to je jedna z činností, ktorú sa chcem tento rok naučiť.“

Zagánila na mňa zelenými očami. „Myslíš tú svoju tabuľku prianí?“

„Hej, presne tú. Môžeme ísť potom spolu. Čo ty na to?“

V izbe mi visela tabuľka s výzvami, ktoré chcem tento rok dosiahnuť. Jedna z činností bola korčuľovanie, ktorého som sa celý život bála, ale povedala som si, že nastal čas prekonať strach.

„No dobre, však čo iné mi zostáva. Tento predmet je dôležitý a chcem áčko, nič iné neprichádza do úvahy. Len dúfam, že neschyťám toho smradľavca.“

Od srdca som sa zasmiala a objala ju okolo pliec. „Neboj sa, to by bola príliš veľká náhoda.“

V duchu som sa však pomodlila, aby ho naozaj nedostala ani jedna z nás. Ideálne žiadneho futbalistu z fakulty športu. Trápiť sa s neandertálcami, ktorí majú miesto mozgu medicinbal a častejšie držia činky než knihy, som nemala zapotreby.

Liam

Dostával som na hubu. Aj do iných častí tela, no najmenej to vítala moja sánka. Pulzujúcou bolesťou mi pripomínala, že existuje krytie a nebránila by sa, keby som ho v blízkej budúcnosti využil. To som mal za to, že som podcenil neznámeho.

Uskočil som, vytvoril medzi sebou a ním priestor, aby som sa otriasol. Potetovaná hora svalov sa zahnila a mierila mi na rebrá. Rýchlo som sa zhrbil, využil lakte na ich obranu a rukami si bránil tvár.

Nechal som ho udrieť si, raz, druhý raz. Nepoznal ma o nič lepšie než ja jeho a s každým zásahom naberal na sebaistote. Ten pocit som poznal. Aj to, čo prichádzalo po ňom, ak si človek nedal pozor.

Rola fackovacieho panáka mi išla, zabalený v kryte som údery vnímal, no nijako extra ma neboleli. Počkal som, kým chalan stratil na ostražitosti a dostatočne sa otvoril. Vtedy som mu ukázal svoje pravé ja.

Zaútočil som rýchlo, moja ľavačka sa zoznámila s jeho bruchom. Nečakal som od toho zázraky, len ho to na sekundu zamestnalo, než som mu dominantnou rukou zasadil hák do brady.

Úder sadol. Vyceril som zuby ukryté v chrániči a užíval si provokáciu.

Nováčik cúvol, nedostal však šancu čokoľvek vymyslieť a už som stál na špičkách a útočil naňho. Rýchlo, úder sem, úder tam. Snažil sa brániť, v tomto prípade útokom, no len si nepríjemne nabehol.

Ovládal som sa, nechcel som si na nováčikovi nič dokazovať. Zároveň mu však bolo potrebné ukázať, že tie veľkolepé rečičky v šatni si mal odpustiť.

Bol to ten typ. Namakaný mladý chalan, ktorý drie v posilke, zdvihne na lavičke asi „tonu“, ale zároveň sa stále fotí pred zrkadlom a nenápadne pritom ukazuje napnutý biceps. Mal aspoň o dvadsať kíľ svalovej hmoty viac než ja, no kardio robil maximálne v horizontálnej polohe s frajerkou, preto bol spomalený a neobratný.

Stačilo počkať. Na fučanie a okamih, keď nebude vládnuť a zmôže sa len na krytie. Vtedy som spomalil a zvažoval svoje možnosti. Tak trochu som odhadoval, čo príde. Pokora alebo sa chalan prepne do agresívneho módu a pridá na sile, aby ma uzemnil. Druhý prípad sme tu nemali radi, dokazovanie na tréning nepatrilo. Nanešťastie, prišlo presne to.

Moje spomalenie pochopil ako únavu a chcel ju využiť. Prudko sa zahnal, rozhodne sa nedržal späť. Čakal som to, uhol sa a klesol na koleno. Než pochopil, čo sa deje, založil som mu nohu za tú jeho a zatlačil, pričom som ho zhodil na chrbát. Dopadol s nelichotivým citoslovcom a spanikáril z toho, že nevie, čo má robiť. Inému nováčikovi by som doprial čas, nech si vyskúša techniky, no tomuto nie, potreboval uzemniť ego a vrátiť sa medzi ľudí.

Laktom zatlačeným do jeho stehna som si otvoril cestu do *full mountu*, pozície, v ktorej som mu obkročmo sedel na bruchu. Posunul som sa pre lepšiu stabilitu vyššie na jeho hrud' a začal ho udierať. Zľahka, len aby sa musel kryť a nemal čas vymýšľať. Aj tak to skúsil, zohol kolená a vyhodil

bedrami, ako sa dnes učil, no akosi zabudol na podstatný krok, keď sa mal vysunúť, aby ma dostal na svojom bruchu čo najnižšie.

Založiť mu páku na lakeť chvíľu zabralo. Neochotne, ale predsa to vzdal pobúchaním po podlahe. Pustil som ho, prevládil som sa cez kotúľ vzad na kolená a natrčil mu päť na ťuknutie, ako sme to robievali po každom zápasení.

Celý červený v tvári, ťažko povedať, či od zadýchania alebo od hnevu, mi do nej neochotne ťukol.

Ten sem už nepríde.

Niežeby som to ľutoval.

„Výmena!“

Trénerov hlas ma dostal k chalanom, s ktorými to už také jednoduché nebolo. Keby to však bolo ľahké, robil by to každý a ja som si zápasenie beztak užíval. Boj, adrenalín, hľadanie cesty, ako zasadiť páku.

Vyhral som, prehral, začal znovu. Nieкто boxoval, aby vypustil paru, no to nebol môj prípad. Len čo som stúpil na mäkké tatami, myseľ sa mi vyčistila a všetko zostalo za dverami telocvične.

Tréning MMA sme ukončili tradičným opakovaním cvikov na brucho a krk. Sotva som sa dostal k svojej skrinke, objavil sa pri mne Hector. Bol som jedináčik, keďže mame sa nechcelo kažiť si postavu dvakrát, a on mal najbližšie k niekomu, koho bolo možné nazvať súrodencom.

„Zamiloval som sa!“

„Do nováčika?“ uškrnul som sa a periférne zahliadol, že potetovaná hora svalov sa zháčila a prestala sa vyzliekať.
Ten sem už ozaj nepríde.

„Nebud' debil,“ nevšimal si ma, „ešte v škole.“

„To netrvalo dlho,“ okomentoval som bez väčšieho záujmu.

Hector sa zamiloval asi raz týždenne a tá jeho láska zvyčajne pohasla ešte rýchlejšie. Najčastejšie preto, lebo

mu flirtovanie a balenie báb išlo asi tak ako mne kreslenie. Alebo spievanie. Alebo čokoľvek umeleckého charakteru. Neviem, či slovo katastrofálne vôbec vystihovalo mieru jeho neschopnosti. Aj potopenie *Titanicu* a to, že sa Rose nepodelila s Jackom o dvere, bola menšia tragédia než Hector a ženy.

„Kto je teda tá šťastná?“ opýtal som sa dodatočne.

Hector z môjho hetero pohľadu predstavoval typ, aký sa babám páči. Blondiak, jasné modré oči. Taký ten ksicht, o ktorom vedeli snívať.

„To dievča dva rady pred nami,“ povedal, akoby mi to malo niečo objasniť.

Prevliekol som si cez hlavu prepotené tričko, ktoré smrdelo presne tak, ako sa dalo čakať od kusa látky, v ktorej sa miešal nielen môj pot, ale aj každého, kto sa po mne pri zápasení váľal. „Pred nami kde?“

„Na tej hodine s tou blbosťou, ktorú budeme robiť.“

Prevrátil som oči, už som presne vedel. A mal som to pochopiť hneď, pretože aj keď sme boli s Hectorom spolužiaci i spoluhráči v univerzitnom futbalovom tíme, dnes sme boli spolu iba na tejto prednáške. Hector po nej šiel na kontrolu k lekárovi, aj preto sme nestihli prebrať, či skôr si zanádať, na ten nezmysel, ktorému sme sa upísali.

Potreboval som kredity. Niekoľko debilných kreditov, a preto som si vo voliteľných predmetoch vybral psychológiu. Počul som, že nie je náročná, a hlavne prebiehala ráno. Dokonale mi zapadala do rozvrhu a neukracovala ma o čas poobede. Keby som však vedel, že mi to prinesie nejakú sprostú prácu vo dvojici, obetoval by som ho. Takto hrozilo, že zabijem oveľa viac času a ešte aj s niekým cudzím. Všetko pre podivnú profku, ktorá sa premávala po prednáškovej sále, ako keby na niečom fičala.

„Už to nemôžeme zameniť,“ oznámil som mu.

Hneď po hodine som si spočítal svoje možnosti. Nane-

šťastie, už nebolo miesto v žiadnom inom predmete, a ak som chcel prejsť ročníkom, tie kredity som musel získať.

„Nechcem si to zmeniť. Takto budem mať šancu zoznámiť sa s ňou.“

Čo som mal na toto povedať? Radšej som si vyzliekol zvyšok prepotených handier a vzal sprcháč s uterákom. „A ktorá to je?“ spýtal som sa, keď sme vošli do spoločných sprch a na telo mi dopadla príjemne teplá voda.

„Tá tmavovlasá. Krásna, super vlasy, dobrý zadok.“

Ak som si dobre spomínal, dva rady pred nami sedeli dve baby. Nevidel som im do tváre, no jedna bola krátkovlasá bloncka a druhá tmavovláska, asi tá Hectorova.

„Raz sa k nám aj otočila.“

„Fakt?“ Nejako som to nepostrehol.

„Dúfam, že s ňou budem vo dvojici.“

„Harnet by ti určite povedal, že štatistika hrá proti tebe,“ poznamenal som. Harnet bol náš prednášajúci zo štatistiky. „Zato pravdepodobnosť, že ja dostanem nejakého tupca, je dosť vysoká. Keďže si ma, ty debil, podpísal krížikmi ako negramotného.“

Hector sa zasmial. „Rozhodujú predsa záujmy a povahové vlastnosti,“ využil slová Swanovej. „Dúfam, že neskončíme spolu. Už teraz ťa mám vo svojom živote viac než dosť.“

Na rozdiel od neho by som to ocenil. Nemusel by som kvôli nemu meniť plány a aj spraviť výstupy s fotkami by bolo ľahké, keďže sme spolu trávili veľkú čas dňa v škole i tu. Okrem toho, Hector nemal extra veľa záujmov.

Ako ani ja.

Napísať tri koníčky mi dalo zabrať. Nikdy som o svojom živote nepremýšľal ako o nudnom alebo jednotvárnom, no zapotil by som sa, keby som to mal brať vážne. To sa však nestalo a surovo som napísal tri športové aktivity.

„Nemyslím si, že bude dávať dokopy rovnaké povahy,“ povedal som, zatiaľ čo som na seba kydal sprchovací gél.

„Je to psychologický projekt. Isto to bude nejaká sprostosť, ktorá má spojiť protiklady alebo nás vyhecovať k novým zážitkom.“

Neprekvapí ma, ak skončím s nešportovým drevom.

„Tak to dúfam, že niekto spraví Byronovi nový zážitok zo sprchovania,“ uškrnul sa Hector.

Zasmial som sa, až mi do úst vtiékla voda. „Neviem, či má niekto takú supermoc.“

Byron bol členom nášho futbalového tímu, a keby nebol tak prekliato skvelý útočník, už dávno by sme ho vyštvali. Nanešťastie, intenzita jeho zápachu sa rovnala úrovni jeho užitočnosti, a tak sme ho trpeli. Nikto netušil, prečo sa s nami po tréningu nesprehuje, no teórií bolo veľa.

Keď sme o desať minút vychádzali z posilňovne, ovanul ma chladný februárový vzduch. Na vyhriatej pokožke mi naskočila husia koža a bol som rád, keď sme konečne nasadli do auta. Niežeby v ňom bolo teplejšie, ale aspoň som nám zapol kúrenie pod zadok.

„Čo otec?“ nadhodil Hector nevinne. „Stále chce z teba prostitúta?“

Popri cúvaní som pobavene pokrčil plecami, aj keď mi nebolo do smiechu. *Prostitút* vlastne nebol d'aleko od pravdy. Keby si to situácia vyžadovala, otec by mi bezpochyby zaplatil aj luxusný hotel, len nech urobím, čo chce.

„To bolo áno?“

„Jop,“ potvrdil som.

„A urobíš to?“

„Pýtaš sa ma, či použijem svoje telo na dosiahnutie otcových cieľov?“

„Niečo také,“ zatiahol. Niekedy som sa sám seba pýtal, prečo som mu o tom vôbec povedal.

Aj keď správna odpoveď mala zniet' nie, nevyšla zo mňa automaticky. Mojim rodičom sa odporovalo ťažko. „Tak d'aleko to hádam nezájde.“

Otec bol vo vedení futbalového klubu a dal by sa nazvať aj fakt veľkým zvieraťom. Nanešťastie, veľké zviera v tomto prípade nebola panda ani žirafa, ale čosi, čo vedelo slovami a tónom poriadne hrýzť. S ním to vždy bolo o dosahovaní výsledkov, veľkoleposti, správnych kontaktoch a očakávaniach. Mnohé sa týkali práve mňa.

„Tvoja mama o tom vie?“

„Samozrejme.“ Vrana k vrane sadá. Rodičia sa určite nezoznámili na psychoprojekte, ktorý by zbližoval ich rozdielne povahy. „Dokonca mi dala zopár rád.“

„Fakt? Nedá nejaké aj mne?“

Prepálil som ho pohľadom, kým som spomaľoval na červenú.

„Veď dobre, sorry. Ale hodili by sa mi, chcem na tú babu vo štvrtok zapôsobiť. Mohla by mi poradiť, po čom ženy túžia.“

„To vie každý,“ potlačil som úškrn a počkal, kým sa na mňa zvedavo nepozrie. „Predsa žrať a nepribrať.“

„Ha, ha. Bože, ale fakt sa neviem toho štvrtka dočkať! Asi som sa do školy nikdy tak netešil.“

Bodaj by som cítil to isté...

Maia

Počas zorad'ovania oleandrov v regáli mi hlavou vírila posledná hodina psychológie. Zajtra je štvrtok a Swanová vyriekne ortiel' nad každým v sále. Veľmi som dúfala, že Riki neskončí s tým futbalistom, ktorý nevie, čo je sprcha. Dokonca mi na tom záležalo viac než na tom, s kým skončím ja. Pretrpím hocikoho, no Riki bude nariekať celý semester a obávala som sa, či ju zvládnem počúvať.

Čo sa mňa týkalo, jednoznačne som plánovala zaujať proaktívny prístup – ja budem písať výstupy pre Swanovú, ja všetko nafotím a vymyslím tak, aby mi v hodnotení pristálo áčko. Chcela by som urobiť všetko aj za toho druhého, len nech mám istotu. Ktokoľvek mi prischne, určite rád získa dobré hodnotenie a bez námahy.

V záhradníctve som skončila o siedmej večer, ešte som sa zdvorilo rozlúčila s kolegami. Dnes tam boli Samuel a Miley, ktorým som pri odchode zamávala.

„Kedy zase?“ zakričal za mnou Samuel, keď som si prehadzovala ruksak cez plece.

„V piatok po škole a ten víkend dám ešte vedieť.“

„A to si sa ešte nedohodla so šéfom?“

Vystrúhala som previnilú grimasu. „Začína sa mi semes-

ter, musím sa trochu zorganizovať, no v piatok donesiem presný rozpis na zvyšok mesiaca.“

Samuel bol šéfova pravá ruka a často som s ním riešila svoj pracovný harmonogram, no škola bola dôležitejšia a vedeli to už pri mojom nástupe. Občas po mne hádzali nespokojné pohľady, no inak sa nemôžem sťažovať. Ani oni. Snažím sa tu neflákať a v lete, keď je sezóna v plnom prúde, som im neraz zachraňovala zadky. Raz mi za to dali aj prémie.

Domov som sa odviezla svojím malým 1,4-litrovým benzínáikom sivej farby, ktorý som si chránila ako oko v hlave. Splašil mi ho dedo za lacný peniaz, keď som dovŕšila osemnásť. Stále pradiť ako mačka a zatiaľ som s ním nemala žiadne vážne problémy, hoci má už v kolesách takmer sto päťdesiat tisíc kilometrov.

Vo vchodových dverách ma privítala vôňa čerstvo upečenej dobroty.

„Mňam!“ skríkla som na prahu, nech ostatní vedia, aká som hladná.

V kuchyni na mňa babka namierila varešku. „Najskôr ruky, potom jedlo.“

Nemohla som jej protirečiť, inak by som sa k bábovke plnenej džemom nikdy nedostala. Dedo sa k nám neskôr pridal, a ako sme si spoločne pochutnávali, babka vyzvedala, ako bolo v škole.

„Dobre, vzali ma na každý predmet, vyzerá to nádejne. Minulý semester som naškriabala málo kreditov, tak to teraz dobehnem. Iba jedna vyučujúca...“

Zmlkla som a zamyslela sa, čo len povzbudilo babkin záujem. Vždy bola veľmi vnímavá a na svoj vek o dosť čiperejšia než dedo, ktorý už bez pomoci sotva vstal z postele. Aj po dvore chodil so starou bakoľou, ktorú nazýval *palička pomocníčka*.

„Áno, Maia? Čo ťa trápi?“

„Nič hrozné, len na jednej prednáške máme taký smieš-

ny projekt.“ Šibla som po nej pohľadom. „Keby si ma mala opísať piatimi slovami, aké by to boli? Aké prívlastky by si použila?“

„Joj, zlatá moja, kadečo,“ mávla rukou a zhrnula zo stola omrvinky na svoj tanierik. „Poriadkumilovná, pracovitá, tvrdohlavá ako baran, hanblivá...“

„Čože? To nie je pravda!“

„Veď nikam nechodíš, tvoja jediná kamarátka je Frederika.“

Frederika je vlastne Riki, ibaže to meno neznáša, a tak ju všetci volajú skrátené. S výnimkou mojej babky, ale tej si nikdy netrúfla oponovať.

„Nie je jediná, iba si ich sem proste nevodím,“ vypustila som tú lož bez rozpakov. „Ale aj keby som nemala kamošky, neznamená to, že som hanblivá.“

„Dobre, tak nespoločenská,“ zatĺkla posledný kliniec do rakvy a vstala od stola. „Ani žiadneho chlapca si nám ešte nepredstavila, a to máš už devätnásť...“ Potom sa zarazila, otočila sa ku mne a podozrievalo si ma premerala. „Alebo je Frederika hádam tvoja...“

„Nie! Nie som na baby!“ vyprskla som a neubránila sa smiechu.

Babka bola moderná a otvorená, a to v mnohých smeroch. V každom prípade, posledné leto som niekoho mala, hoci iba krátko, len oni o ňom nevedeli. Vyhla som sa tak zbytočným debatám.

„Nechaj ju,“ zašušlal dedo, občas si zabudol dať protézu. „Však ona sa teraz zameriava na to svoje štúdium, však, Maia?“ a žmurkol na mňa. „Bude z teba psychologička.“

„Presne tak!“ prikývla som urputne, napchala do seba posledný kúsok lahodnej bábovky a s poďakovaním sa odpratala do izby.

Batoch som zhodila pod stôl a zvalila sa na posteľ. Pohľad mi padol na moju tabuľku prianí, ktorú mi dali starkí na Via-

noce. Bola zmývateľná, takže vlastne nekonečná. Želanie naučiť sa korčuľovať bolo jeden z bodov, pri ktorom som sa pristavila očami, a ihneď sa mi v mysli vynorila Rikina nešťastná tvár. Odrazu som sa nemohla zbaviť pocitu, že štvrtková prednáška dopadne nafigu. Bodaj by ma Swanová dala dohromady s Riki! No pochybovala som, že nám vesmír v tomto prípade dožičí.

* * *

Riki šťukala perom tak intenzívne, až som jej ho napokon vychmatla so slovami, že jej ho vrátim po prednáške. Prekrížila si ruky cez prsia a suchla sa na stoličke nižšie. Našťastie, smradľoch tentoraz sedel na opačnej strane sály a my pri oknách. Väčšina prítomných si zo záhadného projektu nerobila ťažkú hlavu, zato Riki bola s nervami v koncoch a vďaka nej i ja.

„Dobré ráno,“ zašvitorila stíšeným hlasom Swanová. Podaktorí ju zaregistrovali s oneskorením, no ona sa tvárila akosi spokojne.

Najskôr skontrolovala dochádzku študentov, až potom strčila nos do diára a očami skákala po niečom, čo tam mala napísané.

„Keď poviem pseudonym, dotyčný sa postaví a predstaví. Potom vyzvem jeho dvojčku. Následne si posadajte tak, aby každý sedel vedľa svojej dvojčky. Prosím, presúvajte sa čo najtichšie, nech nám to odsýpa, keďže je vás tu mnoho.“

„Budeme sa páriť?“ zašepkal za nami chalan a s kamošom sa rozrehtali, akoby to bolo to najvtipnejšie, čo kedy povedal. Ja som zatvorila oči a úporne dúfala, že neskončím ani s tým, ktorý sedí za mnou. S niektorými tu plieskal testosterón, až som občas uvažovala, či ešte nie sme na strednej.

Swanová menovala prezývky a študenti sa rozsádzali. Pri každom mene sme strieľali pohľadmi po celej sále, aby sme videli, kto s kým skončil. Reakcie boli rôzne. Raz

smiech, inokedy ironické poznámky alebo výkriky radosti, akoby vyhrali lotériu. Jedna si dokonca odmietala sadnúť k chalanovi zo svojho študijného programu.

„Trúba,“ utrúsila Riki. „Môže byť rada, že je s niekým z vlastného odboru a nie s...“

„... upoteným futbalistom, áno, vieme,“ dopovedala som a pozrela sa na Swanovú. „Kedy budeme na rade my dve?“

A akoby som tým vyzvala dáke vyššie sily, zaznela Riki-na prezývka.

„Drozdajka?“

Riki neochotne vstala. „Tu. Frederika Gatová.“

„Slečna, s vami som spárovala osobu s pseudonymom Činka.“

A vyššie sily sa rozhodli s nami poriadne zahrat', teda konkrétne s Riki, pretože vstal smrad'och. Riki viditeľne zbledla. Pevne som ju chytila za ruku, aby som jej dodala odvahy.

Smrad'och povedal svoje pravé meno, no ani trochu som ho nevnímala.

„Ja... ja...“ habkala Riki. „Je mi trochu zle. Prepáčte.“ A odtrepala sa preč zo sály, určite na záchod.

„Och, snád' budete v poriadku!“ zakričala za ňou Swanová a nešťastne krútila hlavou, no zrejme si to nedala do súvisu s prideleným smrad'ochom.

„Prosím!“ prihlásila som sa v návale adrenalínu a prudko som vstala. „Môžem sa s Riki... teda s Frederikou vymeniť? Je to možné?“

„Nie, nie je to možné,“ schladila ma Swanová, aj keď jej slová zneli stále prisladko, akoby ju nič nedokázalo vyprovokovať. Klesla som späť na stoličku. „Spárovala som vás podľa vašich povahových vlastností a záľub, nie podľa toho, či je vám niekto sympatický.“

„Je o teba záujem, bráško,“ zarehotal sa spolusediaci smrad'och a chlapycky ho potľapkal po chrbte. Smrad'och

na mňa nechutne žmurkol. Uznávam, nevyzeral najhoršie, no ten závan, čo sa za ním zakaždým tiahol, bol na zaplakanie a okamžite likvidoval jeho inak sympatickú tvár. To mu naozaj nikto nevie povedať, ako príšerne zapácha? Možno to urobím ja.

„Ako sa voláte?“ To bola otázka na mňa.

„Maia Petersonová.“ Znovu som vstala, tentoraz menej ochotne.

„Myslím váš pseudonym.“

„Aha, gladiola.“

„Ste vo dvojici s niekým, kto sa podpísal ako...“ chvíľu si papiere porovnávala, potom dodala: „... tri krížiky.“

Stípla som. Tri krížiky? Chcel tým naznačiť, že má celý tento predmet úplne na háku? Sálou zaznel taký rehot, až by som odprisahala, že mi ten ruch narazil do chrbta. Sadla som si a premýšľala, či mám ísť za Riki alebo nie. Za mnou zahrkotala stolička a v sále zaznelo meno.

„Liam Sivers, ten s krížikmi.“

„Nech sa páči, presadnite si,“ vyzvala nás doktorka a vytrhla ma z úvah o Riki. To meno som predsa poznala.

Keďže voľných miest bolo v sále dostatok, odšuchtala som sa k najbližšej lavici a počkala, až sa ku mne pripojí moja nová dvojčka, ako nás Swanová nazvala.

„Ahoj.“

Vzhliadla som k nemu s núteným úsmevom. Futbalista sa na mňa rovnako silene usmieval. Posadil sa s nohami do široka, dobre, že si ich nevyložil rovno na lavicu, aj s mobilom v ruke. Nemal si vziať skôr niečo na písanie? Hádám si poznámky nechce ťukať do telefónu? Nervozita ma doslova prešpikovala, no zachovala som si kamennú tvár.

„My dvaja sa poznáme,“ poznamenal, zjavne sa pokúšal nadviazať prvý kontakt a úkosom na mňa pozrel. Chcel mi nastaviť svoj profil, či čo? Na mňa táto taktika neplatila.

„Hej, viem, zo strednej.“

Samozrejme, že som ho poznala. Pochádzal z bohatej rodiny, jeho rodičia vlastnili futbalový klub a to malo byť dostatočným signálom, že je tu iba preto, lebo musí. Lebo titul pred menom potrebuje iba naoko a bez neho by sa mal rovnako dobre. Určite klub zdedí a bude kráčať v otcových šľapajach. Synáčik zazobaných rodičov, ktorý navštevoval rovnakú strednú ako ja, ibaže chodil do inej triedy.

Pamätala som si, ako do mňa raz sotil na chodbe a ani sa neotočil, iba sa smial, a možno aj na mne. Všetci ho za každým obskakovali, baby sa išli zblázniť z jeho očí, ktoré mi vždy pripadali príliš temné. Teraz si ma premeriaval uhrančivým pohľadom a mne, nech som sa akokoľvek snažila, aj tak padol zrak na jeho plné pery, akoby mal na nich neviditeľný magnet, ktorým lapá nevinné ženy. Bol vlastne akási mužská siréna. Vystrúhal zvodný úsmev, no ja som sa zamračila.

„Dám ti všetky potrebné inštrukcie, aby sme tento cirkus úspešne zvládli.“

To ho očividne schladilo, vytiahol sa na stoličke o niečo vyššie a zrazu som sa naňho pozerala zospodu. Na dominantnom prístupe mi to však neubralo, naopak.

„Čo prosím?“

„Pozri sa,“ šepľala som mu vážne, zatiaľ čo Swanová spájala posledné dvojice. „Chápem, že na tvojej fakulte toto beriete ako nutné zlo a naozaj mám pre to pochopenie. Potrebuješ lacné kredity, no mne na tom záleží o trochu viac. Z teba bude futbalista alebo čokoľvek iné so svalmi a s kondičkou,“ tu sa zatváril trochu zaskočene, možno som trafila klinec po hlavičke, „ale ja plánujem študovať aj ďalej, preto bakalára aj magistra musím zvládnuť so samými áčkami. Takže to bude prebiehať takto. Keď sa stretneme, ukážeme si svoje záľuby, pofotíme sa a ja pošlem správy Swanovej, ktoré budú dokonalé. Čo ty na to? Súhlasíš?“

Chvíľu na mňa zízal, asi nečakal, že to naňho takto vy-

balím, bol by však blázon, keby odmietol. Napokon neurčito mykol plecami. „Ako myslíš.“

Uľavilo sa mi, ale iba trochu. „Dobre, vymeňme si kontakty.“

Kým som si hľadala v ruksaku mobil, vrtel sa na stoličke a obzeral sa kade-tade, akoby sedel na klincoch. Zrejme mal v sebe nahromadenú energiu, ktorú zo seba potreboval dostať. Typický športovec.

„Takže, aké to máš číslo?“ opýtal sa nenútene a odblokoval si mobil.

„Nie číslo, ale mail.“

Znovu na mňa nechápavo pozrel. „Čože?“

Dnes ohluchol, či čo?

„Mail, daj mi svoj mail. Ozvem sa ti ešte dnes večer.“

Nadýchol sa a s pokrútením hlavy povedal: „Fajn, ako povieš.“

„Som rada, že sme sa dohodli. Bude to veľmi podnetné.“

„Uhm.“

Tváril sa kyslo, no ja som trpela rovnako. Ale zvládneme to. Odkrútime si svoje a každý pôjde spokojný ďalej svojou cestou. Dúfam, že s poctivými áčkami.

„Pani doktorka?“ zodvihla som ruku po tom, čo sme si vymenili maily. „Mohla by som skontrolovať Frederiku, prosím?“

„Samozrejme, choďte. Prepána, nie je tam už nejako dlho?“

Mobil som šmarila do ruksaka a vzala aj ten. Ešte predtým, než som sa vzdialila od lavice, sa nám s Liamom stretli pohľady. Sledoval ma, hoci som nedokázala dešifrovať, čo si o mne myslí. Schválne som uhla očami ako prvá, nech si nenahovára, že sa idem z neho roztopiť.

Už aby bol koniec semestra!